

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΛΟΥΚΑ (3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ)

Τό μεγάλο θέμα τῆς εὐδαιμονίας καί τοῦ πλουτισμοῦ προβάλλει σήμερα τό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, ἀγαπητοί Χριστιανοί. Ἡ σωτηρία τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου καί ἡ καταδίκη τοῦ πλουσίου σημαίνει ἄραγε ὅτι γιά νά σωθεῖ κανεῖς πρέπει νά εἶναι πτωχός, ἢ μήπως κάθε πλούσιος καταδικάζεται;

Στήν ἐκκλησία ὁ πιστός καλεῖται νά εἰσέλθει στό βάθος τοῦ προβλήματος. Προσπαθεῖ νά δεῖ τό πάθος τῆς ἐξάρτησής του ἀπό κάθε ὑλική κτίση. Ὁ Χριστός ἀρνήθηκε κάθε ὑλικό στήριγμα πάνω στή γῆ. Μήν ἔχοντας «ποῦ τήν κεφαλὴν κλίνη», δίδαξε μέ ἔργα καί λόγια: «ζητεῖτε πρῶτον τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» καί «μὴ μεριμνήσητε εἰς τὴν αὐριον». Μᾶς ἐπισήμανε ὅτι, ὅπου εἶναι ἡ καρδιά μας, ἐκεῖ εἶναι καί ὁ θησαυρός μας.

Ζώντας ὁ πιστός μέσα σ' αὐτή τήν προοπτική τῆς ζωῆς, πού τόν ἐντάσσει ὁ Χριστός διά τῆς ἐντολῆς τῆς ἀκτημοσύνης, ἐκπαιδεύεται νά ἀψηφᾷ καί ψυχὴ καί σῶμα καί ὅ,τι ἄλλο πολύτιμο ἔχει στήν ζωὴ του γιά νά κερδήσει τόν Χριστό καί νά εὐαρεστήσει σ' Αὐτόν. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἐλευθερώνεται τό πνεῦμα του καί ἀπό αὐτή ἀκόμη τήν ἐπιθυμία τῶν ὑλικῶν κτίσεων. Ὁ γέροντας Σωφρόνιος διδάσκει, ὅτι μέ τήν ἀκτημοσύνη ὁ ἄνθρωπος πλουτίζει «εἰς Θεόν» καί φυλάσσει τήν ψυχὴ του «εἰς ζωὴν αἰώνιον». Θεραπεύεται ἀπό τὴν ἀλλοτρίωση πού προκαλεῖ ἡ φιλοκτημοσύνη καί ὑπερνικᾷ τόν πειρασμό τοῦ ψευδοστηρίγματός της. Γίνεται ὁ «μηδὲν ἔχων καί τὰ πάντα κατέχων».

Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν πτώση του ἔπαψε νά ἐξαρτᾷ τὴν ζωὴ του ἀπό τόν Θεό. Αὐτὴ ἡ αὐτονόμηση ἔφερε πολλά δεινά στήν ζωὴ του. Προσπαθεῖ ὁ καθένας ἀπό μᾶς νά βρεῖ στηρίγματα πού θά τόν βοηθήσουν νά σταθεῖ στήν ζωὴ. Τὰ ψευδοστηρίγματα αὐτὰ ἔγιναν νόμοι πού καθορίζουν τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως, οὐσιαστικά δέν μαρτυροῦν τίποτα ἄλλο παρά τὴν ἀγάπη τοῦ κόσμου καί τῆς σάρκας. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ, ὅμως, ὅπως χαρακτηρίζεται στήν ἀγία Γραφή, εἶναι «ἔχθρα» πρὸς τόν Θεό, καί ὅλα τὰ ἐπινοήματα αὐτῆς τῆς «ἔχθρας» εἶναι βδέλυγμα ἐνώπιόν Του. Ὁ ἄνθρωπος πού προσπαθεῖ νά ζήσει πνευματικά ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου καί τῆς σάρκας, πού ἐδῶ ἐκφράζεται μέ τὴν ἀπόκτηση τοῦ πλούτου, πρέπει νά θεραπευθεῖ καί νά

βγει από την καρδιά του, όπου κατοικεί. Διότι, μπορεί να είναι κανείς φτωχός και να είναι πλούσιος κατά Θεόν, και μπορεί κάποιος να είναι πλούσιος κατά τα υλικά πράγματα και να έχει άγνοια του Θεού. Μπορεί όμως να είναι κάποιος πτωχός αλλά να αναζητᾶ διαρκῶς τρόπο να πλουτίσει, και ἄλλος να είναι πλούσιος αλλά ἡ καρδιά του να μὴν εἶναι προσκολλημένη στα πλούτη. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἐρμηνεύοντας τὴν παραβολή θά πει, ὅτι «ὁ Ἀβραάμ γάρ πλούσιος ἦν, ἀλλά καί διὰ τὴν φιλοθεΐαν καί τὴν εὐσπλαχνίαν καί τὴν φιλοξενίαν, οὐ μόνον ἐσώθη, ἀλλά καί τόπος τῶν σωζομένων ἐγένετο».

Ἔτσι οὐσιαστικά πλοῦτος καί θησαυρός εἶναι ὁ Χριστός, καί πλούσιος ὅποιος κατάλαβε, ὅτι στηρίζει τὴν ζωὴ του σέ ψευδοστηρίγματα καί ὅταν τό συνειδητοποιεῖ τὰ πετάει ὅλα μακριά του καί ἀναζητᾶ τόν Χριστό.

Ἡ ἐποχή μας ἀναδεικνύει τό μεγάλο πάθος τοῦ πλουτισμοῦ ὅσο ποτέ ἄλλοτε. Ὁ ἄνθρωπος κυριευμένος ἀπό τὴν ἐπιθυμία γιά μία ζωὴ μέ ἄνεση καί εὐδαιμονία ἀναζητᾶ ὅλο καί περισσότερο ψευδοστηρίγματα γιά νά ζήσει μέσα σ' αὐτή τὴν προοπτική. Ἐχει ἀγωνία γιά τό ἂν θά ἐπαρκέσουν τὰ χρήματα καί γενικώτερα τὰ ἀποκτήματά του γιά νά ζήσει, δέν ἀναρωτιέται ὅμως ἂν ὁ Χριστός, ὁ πραγματικός πλοῦτος, εἶναι στήν ζωὴ του. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τολμᾶ μέσα σ' αὐτόν τόν παραλογισμό τῶν ἀνθρώπων νά κηρύττει τὴν ἀκτημοσύνη καί τὴν κοινοκτημοσύνη. Καί ὁ ἄνθρωπος πού θά ἀκούσει καί θά ἐναγκαλιστεῖ αὐτό τόν εὐαγγελικό λόγο, θά ὑπερβεῖ κάθε κοινωνική ἀνισότητα καί κάθε προσωπική δυσκολία.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ αὐτονόμησή μας, ἡ αὐτάρκεια πού μᾶς διακατέχει, μᾶς ἔριξε στήν λήθη τοῦ Θεοῦ. Ἀναπτύξαμε δυνάμεις καί δυνατότητες πού χρησιμοποιήσαμε ὡς δεκανίκια γιά νά μᾶς βγάλουν ἀπό τόν ἑαυτό μας. Δυστυχῶς ὅμως τὰ ψευδοστηρίγματα αὐτά, ὅπως ὁ πλουτισμός, δέν ἔκαναν τίποτα ἄλλο παρὰ νά ὑποδουλώσουν τό πνεῦμα μας καί νά γίνουμε δέσμιοι τοῦ ἑαυτοῦ μας. Μᾶς λείπει ἡ ἐσχατολογική προοπτική, μᾶς λείπει τό ὄραμα, καί μετράμε τὴν εὐτυχία μας καί τὴν ἐπιτυχία μας μέ κοσμικούς ὄρους. Εἶναι καιρός νά ἀφυπνισθοῦμε, νά ἀναζητήσουμε τόν πραγματικό πλοῦτο, δηλαδή τόν Χριστό, καί νά κοπιᾶσουμε νά Τόν ἀποκτήσουμε, θυσιάζοντας καθημερινά κομμάτια τοῦ ἑαυτοῦ μας.